

Auteur: Iben van Paridon

Coverdesign: Iben van Paridon

ISBN: 9789403748351

© Iben van Paridon

Contents

Hoofdstuk 1: Houston & Low orbit	1
Hoofdstuk 2: Ecuador	20
Hoofdstuk 3: Leiden	43
Hoofdstuk 4: Sicilië	60
Hoofdstuk 5: Egypte	87
Hoofdstuk 6: Vaticaan	119
Hoofdstuk 7: Sovjet-Unie	136
Hoofdstuk 8: De Maan	163
Hoofdstuk 9: Enceladus	192
Achtergrondinformatie en Verhalen	210
Over de Auteur:	215

Hoofdstuk 1: Houston & Low orbit

Buiten de shuttle zweefde Dave en Jordan, vastgeklonken aan het eind van de robotarm, die zich als een mechanische slang vanuit het laadruim uitstrekte. Met minutieuze precisie haalde Dave gereedschappen uit zijn riem, elk klikkend geluid dat ze maakten verstomde in de oneindige leegte. Beneden strekte de Aarde zich uit als een levendig schilderij van wervelende wolken en schitterende blauwe oceanen, verlicht door de stralen van een ongehinderde zon.

"Ziet er goed uit vanaf hier, Dave," kraakte Wael's stem door de communicatieverbinding, vanuit Houston. "Maar vergeet niet dat jullie daar niet zijn om sightseeing te doen."

Dave verstelde een bout en wierp een blik omlaag. "Met zo'n panorama voor je neus elke dag, zou jij er toch ook geen genoeg van krijgen, Wael? Kijk eens, Jordan!"

Een zachte lach klonk van Wael. "Concentreer je, vriend. Die satelliet is essentieel voor het nieuwe seizoen van 'Cosmos'."

"Maak je geen zorgen, wij zullen Carl Sagan niet teleurstellen," zei Dave terwijl hij een luik opende om toegang te krijgen tot de interne mechanismen van de satelliet.

Het werk vorderde gestaag, met Dave's handen die vaardig door de gewichtloze omgeving dansten. Zijn gereedschap ving flitsen van

zonlicht op terwijl hij bedradingen controleerde en componenten vervangde.

"Waarom voelt dit als een aflevering van 'MacGyver' in de ruimte?" grapte Dave, terwijl hij een kabel door een smalle opening wist te werken.

"Omdat je waarschijnlijk iets aan het fixen bent met ducttape en een paperclip," grinnikte Jordan.

"Nee hoor," zei Dave triomfantelijk. "Ik heb nog steeds mijn tandenstoker niet gebruikt."

Ze lachten samen en het was duidelijk dat ondanks de afstand die hen scheidde – Dave en Jordan in het vacuüm van de ruimte en Wael gezeten tussen consoles en monitoren – hun kameraadschap net zo solide was als het staal waaruit de spaceshuttle was opgebouwd.

"Het gaat precies zoals gepland," informeerde Wael. "De temperatuur blijft constant en je hebt zuurstof genoeg voor nog een uurtje ruimtewandeling. Zal ik wat Hall & Oates aanzetten voor je, Dave?"

"Uitstekend," reageerde Dave. Terwijl het nummer, You Make My Dreams¹, over de communicatielijn te spelen. "Voldoende tijd om dit ding weer aan de praat te krijgen."

De routine was tastbaar; deze twee mannen waren geen onbekenden voor dit soort werkzaamheden. De één buiten, dansend met sterren, de ander verankerd aan de grond maar met zijn geest reikend naar het hemelgewelf.

Terwijl Dave bezig was met het aandraaien van een laatste bout, zweefde er een kleine schroevendraaier uit zijn gereedschapstas weg. Hij keek ernaar met een frons die zelfs door zijn helm zichtbaar was.

"Wael, ik ben mijn favoriete schroevendraaier kwijtgeraakt. Het universum heeft er nu eentje meer."

"Geen paniek," antwoordde Wael droogjes. "Ik maak wel een notitie in het logboek: 'Dag 231: Schroevendraaier geofferd aan de ruimtegoden.'"

"Je weet maar nooit wanneer die gunsten handig kunnen zijn," zei Dave terwijl hij zich weer op zijn taak richtte. Een stille zucht ontsnapte uit zijn mond, de gedachte dat hij de ruimte iets persoonlijks had gegeven, vervulde hem met een vreemd soort voldoening.

Na een korte pauze, brak Wael de stilte weer. "Weet je, Dave, als je weer vaste grond onder je voeten hebt, moet je echt eens langskomen bij ESTEC. Ik geef je een rondleiding die je niet snel zal vergeten."

Dave was even afgeleid door het idee. "Lijkt me geweldig, Wael. Ik ben altijd al nieuwsgierig geweest naar de plek waar de magie gebeurt. En misschien kunnen we een biertje pakken in Leiden?"

"Dat staat vast," antwoordde Wael met een warmte in zijn stem die zelfs door de zakelijke toon van de communicatiefrequentie heen scheen. "Leiden heeft een bijzondere sfeer, Dave. Het is een mengeling van historische charme en wetenschappelijke vooruitgang. Je zult het geweldig vinden."

"Klinkt als een plan," zei Dave, terwijl hij een stuk isolatie weer op zijn plek duwde. "Neem het van mij aan, je zal er geen spijt van krijgen," zei Wael. "En wie weet, misschien ontwikkelen we samen een nieuwe technologie die jouw schroevendraaier terug naar de aarde brengt."

Een lach barstte door het communicatiekanaal, vergezeld door een opgestoken duim van Dave naar de camera buiten de shuttle.

Terwijl de zon achter de kromming van de aarde dook en een duisternis over het toneel van menselijke vindingrijkheid gooide, zetten Dave, Jordan en Wael de laatste hand aan de reparatie van de satelliet. Dave's gereedschap glinsterde in het schaarse licht dat door het oneindige zwart sijpelde.

"Dave, je hebt meer tijd nodig dan mijn oma voor haar breiwerk," plaagde Wael, terwijl Dave zorgvuldig een paneel verzegelde.

"Het heelal wacht niet op hen die geen geduld hebben," antwoordde Dave met een glimlach in zijn stem.

Op dat moment schokte de shuttle onverwachts. Een luide knal vulde hun oren via het communicatiekanaal en een stortvloed aan waarschuwingssignalen lichtte op in hun helmen. De satelliet, nog maar net hersteld, verdween uit zicht als een blad in een herfststorm.

Dave keek over zijn schouder en zag tot zijn afgrijzen hoe de shuttle begon te tollen, gevangen in een onzichtbare greep van chaos. "Houston, we hebben een probleem!" riep hij, terwijl hij zich vastklampte aan het dichtstbijzijnde handvat.

"Dave! Waar is Jordan!" Wael's stem sloeg over van urgentie.

Dave draaide zich om en zijn hart miste een slag. Zijn collega astronaut Jordan, die tot voor kort met hen gewerkt had aan de satelliet, bungelde nu levenloos in zijn veiligheidsharnas, zijn lichaam slingerend door de gewelddadige bewegingen van de shuttle.

Zonder aarzeling liet Dave zijn gereedschap los en manoeuvreerde zichzelf met krachtige stoten van zijn jetpack naar Jordan toe. Zijn vriend en collega zweefde daar, zo kwetsbaar als ieder ander onderworpen aan het wrede heelal.

"Hou vol, maat," sprak Dave terwijl hij Jordans helm controleerde. Zijn vingers werkten behendig over het oppervlak, zoekend naar tekenen van leven. Een kreet van opluchting ontsnapte hem toen hij condens zag vormen aan de binnenkant van Jordans vizier – hij ademde nog.

"Wael, ik heb hem. Ik breng hem terug naar binnen." Dave's stem was een baken van vastberadenheid te midden van de chaos.

Met één arm om Jordan geslagen en de andere hand stevig op zijn jetpack stuurde Dave hen beiden terug naar de veiligheid van de shuttle. De tollende beweging maakte het bijna onmogelijk om zich te oriënteren, maar Dave vertrouwde op zijn instinct en training.

Binnen in Mission Control heerste een gespannen stilte die slechts werd doorbroken door het getik op toetsenborden en zachte instructies die overgingen in koortsachtige communicatie. Elke seconde was cruciaal.

Dave vocht tegen elke impuls die zei dat dit misschien hun einde kon betekenen. Hij had geleerd dat angst een luxe was die je jezelf alleen op aarde kon veroorloven. Hier, tussen de sterren, was er alleen ruimte voor actie.

"Kom op, jongen," fluisterde hij tegen Jordan terwijl ze naderden bij de luchtsluis. "Je hebt nog niet alles gezien wat dit universum te bieden heeft."

Met een ultieme inspanning stuurde hij hen door de opening net voordat automatische systemen acteerden om de sluis te sluiten en hen weer onder te dompelen in het geruststellende geluid van circulerende lucht en zachte zoemende machines – een contrast met het stomme vacuüm buiten hun metalen cocon.

Terwijl Dave zijn ademhaling probeerde te stabiliseren, zijn blik vastgeklonken aan de beschadigde shuttle die zachtjes tolde tegen het eindeloze zwart, ving iets ongewoons zijn oog. Een flits van paars met blauw, een schijn die niet paste bij de knipperende controlelichten of de reflecties van de aarde. Het was subtiel, bijna als een schaduw die danste aan de rand van zijn gezichtsveld.

Hij zweefde daar, naast de beschadigde shuttle, en tuurde in de duisternis. De vreemde lichtschijn leek hem uit te dagen. Hij stootte zichzelf af om een betere kijkhoek te krijgen, maar het licht dansend tussen sterren alsof het wist dat hij keek.

"Wael," riep Dave via de radioverbinding, "zag jij dat ook?"

Aan de andere kant was een moment van stilte voordat Wael antwoordde. "Wat zag je?"

Dave keek of hij het kosmische ballet van licht nog kon zien. "Paars en blauw... het bewoog anders dan alles wat ik ken."

"Ik zag niets ongewoons. Misschien spelen de stress en adrenaline je parten." zegt Wael

Maar Dave wist beter; dit was geen bedrog van zijn zintuigen. Het was alsof dat licht een boodschap voor hem had, een geheim dat ontrafeld wilde worden. Hij kon niet uitleggen waarom, maar hij voelde zich onweerstaanbaar ertoe aangetrokken.

De radio kraakte, met Wael's stem. "We moeten door Dave, de systemen checken en Jordan helpen."

Dave knikte afwezig en begon met de routineprocedures om zichzelf, Jordan en de shuttle weer in veiligheid te krijgen. Toch bleef zijn aandacht verdeeld; één oog op het werk, het andere zoekend naar die vreemde lichtflitsen.

Wat was dat? Waarom leek het alleen voor hem zichtbaar? En wat betekende het?

Er was niet veel tijd om na te denken; belangrijke acties moesten worden uitgevoerd om levens te redden. Maar terwijl hij werkte om alles weer op orde te krijgen en Jordan's toestand te stabiliseren, wist Dave dat er iets gebeurd was buiten hun menselijke begrip – iets dat wellicht alleen hij had waargenomen in de leegte van Lage Baan om de Aarde.

Jordan's ogen flitsten open, de beklemming van het bewustzijn dat terugkeerde naar zijn lichaam even overweldigend. De cockpit van de spaceshuttle omsloot hem, met Dave die over hem gebogen stond, een blik van intense focus op zijn gelaat.

"Wakker worden, slaapkop," zei Dave met een grijns die niet volledig zijn bezorgdheid kon verbergen.

De inspectie van de shuttle onthulde verrassend weinig schade – oppervlakkige krassen en enkele losgeraakte panelen die op het eerste gezicht geen direct gevaar vormden. Met nauwgezette precisie controleerde het trio samen elke centimeter van het hitteschild, het meest cruciale component voor een veilige terugkeer door de atmosfeer. Jordan, nu volledig bij zijn positieven, ledigde de thrusters van de shuttle's controlesystemen, een routinecontrole op eventuele verstopping of schade veroorzaakt door micrometeorieten.

"We moeten de databank van de onboard systemen checken, zorgen dat elke parameter binnen de veiligheidsmarge valt," zei Wael, terwijl hij de data die naar Houston werd gestuurd, vergeleek met hun standaard checklists.

Dave knikte, zijn ogen nog steeds zoekend naar de mogelijkheid van verborgen schades die de systemen misschien over het hoofd zagen. "En de voeding voor de terugkeer? Hebben we nog genoeg brandstof over voor de manoeuvres die nodig zijn om ons veilig door de dampkring te loodsen?" vroeg hij.

Jordan trok een verbinding los, inspecteerde de uiteinden en bevestigde het weer. "De brandstofreserves lijken intact te zijn. Zorgwekkend was het niet, maar een dubbele check kan nooit kwaad bij een re-entry," antwoordde hij, zijn stem gemengd met concentratie en een lichte trilling van het besef dat elke actie nu van levensbelang kon zijn.

"Geen aanwijzingen voor systeemuitval op dit moment," meldde Wael, zijn vingers gleden over de knoppen van het controlesysteem met de vaardigheid van een concertpianist. "Alles lijkt functioneel. Laten we de oriëntatie voor een optimale hoek voor de terugkeer afstellen en communiceren met Houston over de timing."

Dave en Jordan zetten zich aan de taak, hun gecombineerde vaardigheden van jaren training en ervaring moeiteloos samen-vloeiend. De shuttle leek te begrijpen wat er van haar gevraagd werd, haar computers beantwoordden elke opdracht met onberispelijke precisie.

"We zullen zien wat er gebeurt als we door de dampkring breken," mompelde Jordan, een blik van zorg niet verborgen kunnen houden onder zijn professioneel masker.

Dave keek naar het hitteschild en de geringe schade. "Voordat we gaan, alles nog een keer controleren. We willen geen verrassingen tijdens de vermoeiende re-entry," galmde hij in het verbindingssysteem.

"We gaan het nu ingeven, gordels vast," commandeerde Wael, terwijl ze zich voorbereidden op de manoeuvre om de shuttle in de juiste invalshoek te positioneren - cruciaal om te voorkomen dat ze zouden verbranden of afketsten op de atmosfeer.

De controlesystemen lichtten op en de kracht van de thrusters voelde als een zachte duw in hun ruggen terwijl de shuttle zich klaarmaakte om huiswaarts te keren. Het lot was nu niet meer alleen in hun handen, maar ook in die van de natuurkunde en de ingenieurskunst die hen tot hier hadden gebracht.

"Ga klaar zitten voor de black-out periode, Houston zal ons aan de andere kant weer opvangen," zei Dave, zich bewust van de radiostilte die ze zouden ervaren bij het binnengaan van de dampkring.

De crew nam hun positie in, het drietal wisselde woorden van dankbaarheid en respect uit.

"Voor het geval dat..." begon Jordan.

"Niet nodig," onderbrak Dave hem zachtjes. "We weten het."

Een stilte viel waarin alles werd gezegd zonder woorden.

"Zet 'Man on a Mission' op, Wael," zei Dave plotseling. Zijn stem klonk resoluut maar luchtig, vastbesloten om deze laatste momenten te vullen met iets anders dan onuitgesproken angst.

Terwijl Hall & Oates door hun headsets speelden, zong Dave mee met elke noot die hij kon halen uit zijn keel die strak stond van spanning. "I'm a man on a mission to love you. I can't stop tryin'" Het was hun strijdlied nu.

De dampkring naderde, een vurige muur die hen scheidde van veiligheid. Ze ademden diep in en zongen harder mee, hun stemmen één in broederschap.

De communicatie viel weg bij het binnengaan van de dampkring – radiostilte als getuige van hun moedige afdaling.

Wael wachtte in Houston, elke seconde strekkend tot een eeuwigheid terwijl hij luisterde naar het ruisen van statische elektriciteit. De controlekamer was gevuld met spanning; adem werd ingehouden, handen werden samengeknepen tot vuisten.

Toen brak er een krakende stem door de stilte. "Houston..."

Het was Dave's stem, vermoeid maar triomfantelijk.

"...we zijn erdoorheen."

Een golf van opluchting spoelde door Mission Control als een bevrijdende storm. Ze waren veilig door de dampkring gekomen; ze konden hun landing inzetten.

De deuren van het Mission Control Center zwaaiden open en Dave stapte in een zee van applaus en flitsende camera's. De wanden, versierd met heroïsche beelden van vorige missies, leken nu ook ruimte te moeten maken voor zijn daad van moed. Ingenieurs, vluchtleiders en wetenschappers, normaliter gekluisterd aan hun schermen en consoles, stonden nu als één man op, hun gezichten opgelicht door trots en opluchting.

"Dave Mercer, de man die geen grenzen kent," jubelde een verslaggever terwijl hij zich een weg baande door de menigte. Dave glimlachte, maar het was een glimlach die niet helemaal zijn ogen bereikte.

Een jonge vrouw met een notatieblok drong naar voren. "Wat ging er door u heen daarboven, meneer Mercer?"

Hij wendde zijn blik af naar het scherm waarop de Aarde te zien was, een fragiel blauw juweel zwevend in een onmetelijk zwart canvas. "Ik dacht alleen maar aan mijn team," antwoordde hij, zijn stem zacht tegenover het geroezemoes van stemmen.

Later die avond werd Dave omringd door collega's in een zaal waar het geluid van champagnekurken en gelach hem omhulde. Wael stond naast hem, grinnikend om een grap die net over de tafel ging.

"Wat ze ook zeggen over jouw heldendaden, ik weet dat je gewoon probeerde te voorkomen dat je jouw lievelings gereedschap zou verliezen," plaagde Wael.

Dave stootte hem lichtjes aan. "Misschien," gaf hij toe met een twinkeling in zijn ogen.

Terwijl de avond vorderde en de menigte zich verdiepte in anekdotes over eerdere missies, dwaalden Dave's gedachten af naar het paarse licht. De wereld leek onbelangrijk in vergelijking met de oneindige mysteries van het universum.

Een hooggeplaatste official klopte hem op de schouder. "Jouw vader zou trots zijn geweest, Dave."

Dave's beleefde knik verborg de onderstroom van complexe emoties die de woorden van de official opriepen. Zijn vader, een titan van industrie, had zelden iets anders dan zakelijke adviezen en kritiek voor hem gehad. Goedkeuring was een vreemd concept in hun relatie, vaak vervangen door de zware schaduw van verwachtingen. Dave verlangde ernaar om uit die schaduw te treden, om erkenning te krijgen voor wie hij was, niet enkel voor zijn daden of de nalatenschap van zijn achternaam.

Die avond zit Wael in een café in het kloppende hart van Houston.

Vastberaden betrad een vrouw het café waar Wael, gefocust op de avondsterren, bij een raamtafel zat. Haar vintage zilveren hanger schitterde in het warme licht.

"Professor Al-Paron?" klonk haar heldere, zelfverzekerde stem, terwijl haar diepblauwe ogen bewondering verrieden. "Ik ben Diana Prescott."

Wael keek verrast op naar de vrouw die hem bij naam noemde. "Ja, dat ben ik."

Zij nam plaats, haar ogen onafgewend op hem. "Uw artikel over ruimtekolonisatie in het wetenschappelijk tijdschrift vond ik fascinerend," zei ze, haar enthousiasme amper verhullend.

Wael ontspande en glimlachte breed. Hij was gewend aan academische discussies, maar iets aan Diana's interesse wekte een ander soort voldoening in hem op.

"Ah, dat artikel," zei hij met een tinteling in zijn stem. "Ik geloof dat we op een kantelpunt staan in onze benadering van ruimtevaart."

Hij legde uit hoe hij voorbij de conventionele rakettechnologieën keek en pleitte voor fundamentele natuurkundige doorbraken die nieuwe manieren van reizen mogelijk zouden maken.

"Stelt u zich eens voor," zei Wael terwijl zijn ogen glinsterden van passie, "dat we niet gebonden zijn aan deze primitieve methodes van voortstuwing. Dat we ons kunnen verplaatsen met snelheden die nu nog ondenkbaar zijn."

Diana knikte instemmend. "Uw visie spreekt tot de verbeelding. Het gaat niet alleen om techniek, maar ook om ons begrip van de plaats van de mensheid in het universum."

Terwijl ze spraken, voelde Wael een onverwachte warmte voor Diana groeien. Hij werd meegevoerd door haar intelligentie, haar vermogen om zijn ideeën te waarderen en erop voort te bouwen.

"Dave, die vanaf een andere tafel het gesprek bekeek, zag de blik in Wael's ogen - een mix van bewondering en beginnende genegenheid." Met de subtiliteit van een trouwe vriend stond Dave op en liep naar hen toe.

"Hallo daar," begroette hij Diana met zijn kenmerkende charme. "Dave," stelde hij zichzelf voor met een knipoog naar Wael.

Diana draaide zich om en haar ogen lichtten op bij het zien van Dave's open gezichtsuitdrukking en vriendelijke houding.

"Wat een verrassing," antwoordde ze glimlachend. "Twee ruimtelhelden op één avond."

Dave lachte. "Oh nee, dit gebeurt me vaker, ik ben niet Dave Mecer. Ik ben slechts de man die achter de schermen werkt," zei hij bescheiden. "Wael hier is degene die ons naar nieuwe werelden gaat brengen."

Wael wierp Dave een dankbare blik toe voor het compliment, maar ook voor het feit dat hij onopvallend steun bood zonder Diana's aandacht te trekken naar Waels plotselinge fascinatie voor haar.

"Werkt u ook bij NASA?" vroeg Diana aan Dave terwijl ze zich weer tot Wael wendde.

"Nee," antwoordde Dave snel voordat Wael kon reageren. "Maar ik heb wel eens wat satellieten gerepareerd hier en daar." Hij wuifde nonchalant met zijn hand alsof het niets was.

De conversatie kabbelde voort als een rustige rivier waarin hun gedachten vrijelijk stroomden en ideeën vermengden met persoonlijke anekdotes. Dave speelde perfect in op Waels behoefte om indruk te maken zonder te overheersen; hij liet ruimte voor stiltes waarin Wael kon schitteren met zijn intellectuele charme.

Het gesprek dwaalde af naar National Geographic – Diana's nieuwste project, een expertise naar de Amazone in Ecuador, waarvoor zij adviseur was – over hoe cultuur en wetenschap elkaar kunnen versterken in storytelling.

"U zou perfect passen bij zo'n verhaal," zei Diana tegen Wael terwijl ze hem recht in de ogen keek.

Wael slikte even; dit was meer dan alleen professionele interesse. Toch durfde hij zijn gevoelens niet bloot te leggen – nog niet.

"Ik zou vereerd zijn," antwoordde hij tenslotte met een mengeling van professionaliteit en persoonlijke belangstelling.

Terwijl ideeën als kosmische deeltjes heen en weer schoten, bloeide wederzijdse bewondering tussen Wael en Diana.

Dave genoot van het schouwspel, overtuigd van het begin van iets speciaals voor Wael's carrière en hart. Diana leek Waels onrust niet te merken, maar hun intellectuele vonken componeerden al een onbewuste aantrekkingsdans.

Wael tikte nerveus met zijn pen op het bureau terwijl hij het nummer van Diana intoetste in een telefoon. De missiecontrolekamer achter hem zoemde van activiteit, maar zijn gedachten waren bij de ontmoeting met Diana, haar scherpe blik en de kennis die uit haar woorden sprak.

"Goedemiddag, Diana Prescott," klonk haar stem, helder en met een zweem van nieuwsgierigheid.

"Diana, goedemiddag, Wael Al-Paron hier. Ik... ik vroeg me af of je misschien tijd hebt voor een lunchafspraak? Hij hield zijn adem in.

Een glimlach sierde haar stem. "Buffalo Bayou Park? Over een uur?"

Met een gevoel van opluchting en anticipatie antwoordde hij: "Perfect. Tot dan."

De lentezon streekte de bladeren van de eiken als gouden penseelstreken op een groen canvas. Buffalo Bayou Park was een oase van rust in het hart van Houston, waar natuur en stad elkaar omarmden.

Wael trof Diana aan op een zitplaats, verzonken in het rustige gemurmur van de beek. Toen hij dichterbij kwam, verhief ze zich en gezamenlijk volgden ze het pad langs het stromende water.

"Dus, vertel eens over die Tyler, je wilde gisterenavond nog iets over hem kwijt," begon Wael, waarbij zijn nieuwsgierigheid doorklonk.

Een schittering was zichtbaar in Diana's ogen toen ze haar verhaal startte. "Tyler beweegt zich op de grenzen van onze realiteit. Zijn talent voor techniek overschrijdt het genie; het lijkt alsof hij in gesprek is met andere dimensies."

De hartslag van Wael verhoogde bij elke overeenkomst die hij in Tylers levensverhaal herkende – de buitenaardse intelligentie, de geestelijke reis vermengd met wetenschappelijke vindingrijkheid.

"Hij heeft verbazingwekkende vondsten gedaan op technologisch gebied, deze inzichten bereiken hem door dromen en visioenen," ging Diana verder.

Ze vervolgden hun tocht, terwijl de zon zich richting de einder neeg en vogels hun avondzang lieten horen. "En dat is nog niet alles," zei Diana. "Hij heeft me verteld dat hij denkt dat deze dromen en visioenen niet van hemzelf zijn, maar van een entiteit waarmee hij soms contact legt."

Wael knikte langzaam. Het idee was hem niet vreemd; had hij zelf niet al eens gevoeld dat er meer was tussen hemel en aarde?

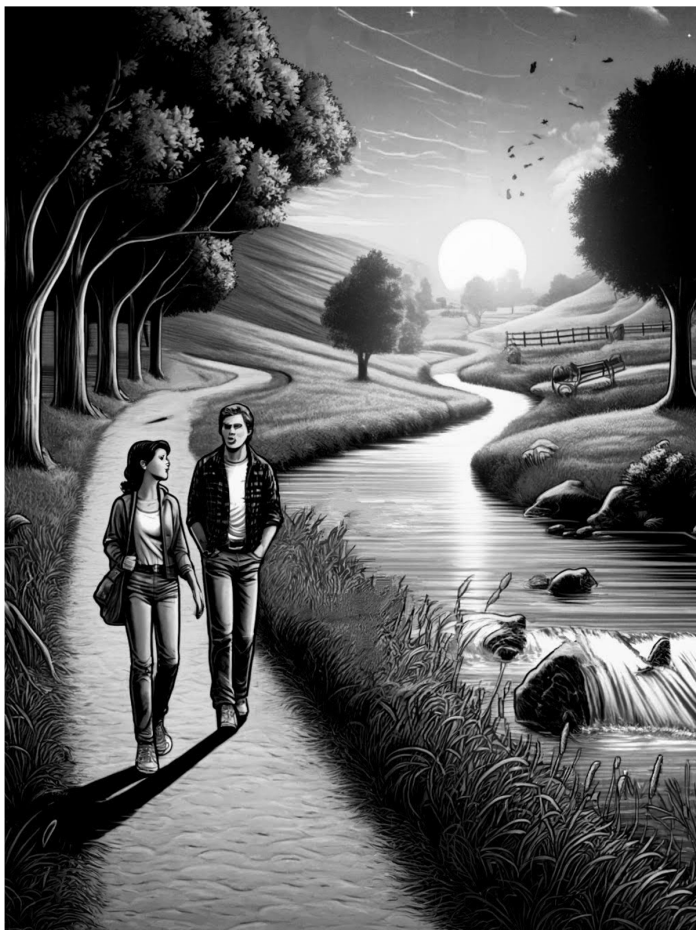
"En nu deze expeditie naar Ecuador, waar ik aan deel neem" ging Diana verder. "De gouden platen... ze zouden een sleutel kunnen zijn tot contact met iets... of iemand anders."

Het gesprek dreef mee op de avondwind terwijl ze terugkeerden naar het beginpunt van hun wandeling. De schemering wierp lange schaduwen over hun pad.

"Ik zou graag meer willen weten," zei Wael, enthousiasme tintelend door zijn woorden heen. "Misschien kunnen we onze gedachten blijven delen?"

Diana's glimlach was warm in het afnemende licht. "Ik zou dat op prijs stellen, Wael."

De avond viel over Buffalo Bayou Park toen ze afscheid namen. Terug in zijn appartement probeerde Wael zich te concentreren op een boek over kwantummechanica, maar de woorden vervloeiden tot echo's van Diana's verhalen.

Het ochtendlicht baadde de controlekamer van het NASA Johnson Space Center in een zachte gloed toen Wael binnenstapte. Zijn voetstappen galmde na in de ruimte, die nog leeg was op dit vroege

uur. Hij vond Dave bij een van de consoles, omringd door schermen die sterrenstelsels en technische data toonden.

"Je gelooft nooit wat Diana me vertelde, over de expeditie naar de Amazone," begon Wael, terwijl hij zijn vriend naderde. "Ze gaat op zoek naar gouden platen, die niet alleen verbonden zijn met een oude goden maar ook met bezoekers van een andere wereld."

Dave keek op, zijn ogen fonkelden. "Dat is precies... Dat licht... het moet buitenaards geweest zijn."

Beiden stonden ze even stil, de mogelijkheid overwegend dat hun toekomstige paden hen verder zouden leiden dan sterren en satellieten. De opwinding voor het onbekende, dat nu binnen handbereik leek te liggen, deed hun harten sneller kloppen.

"Luister," zei Dave plotseling resoluut. "We moeten met haar mee. Dit is onze kans om antwoorden te vinden."

Wael knikte. "Gaaf, maar we moeten haar eerst overtuigen."

Die middag, in het Buffalo Bayou Park, troffen ze Diana. Ze zat aan een houten picknicktafel.

"Diana," begon Dave, terwijl hij naast haar ging zitten. "Wij willen met je mee naar Ecuador."

Ze keek verrast op van haar aantekeningen. "Waarom zouden jullie twee, zich in het oerwoud willen wagen?"

"Wij geloven dat er meer is tussen hemel en aarde," antwoordde Wael ernstig.

Diana's ogen flitsten tussen beide mannen heen en weer, peilend hun oprechtheid. "Het is gevaarlijk," waarschuwde ze hen.

"We hebben al gevaar getrotseerd tussen de sterren," antwoordde Dave zelfverzekerd.

"En ik heb laatst nog Jordan Hayes gered uit de ruimte?" voegde hij eraan toe met een speelse glimlach.

Diana lachte. "Ik wist het!" Zei ze, en gaf Dave een duw "Jij bent toch Dave Mercer!" Haar blik verzachtte en ze leunde achterover. "Als jij meegaat, zou dat inderdaad veel aandacht trekken... En financiering zou makkelijker worden."

Ze stak haar hand uit naar Dave en vervolgens naar Wael. Hun handdruk bezegelde het pact: samen zouden ze vertrekken naar de Amazone op zoek naar mysteries die misschien wel ouder waren dan de sterren zelf.

^{1.} ♪ **Hall & Oates** - *You Make My Dreams*

^{2.} ♪ **Hall & Oates** - *Man on a Mission*